

Hannie en Kees Buenen

Zeg Roodkapje...

De mooiste sprookjes om voor te lezen
en te zingen

geïllustreerd door Saskia Halfmouw

Leopold | Amsterdam

Klein Duimpje

Er was eens een jongen die zo klein was dat iedereen hem Klein Duimpje noemde. Hij woonde met zijn zes grote broers, vader en moeder in een klein huisje in het bos. Hun vader was een arme houthakker die elke dag hard werkte om voor zijn vrouw en kinderen te zorgen. Toch gingen ze vaak met honger naar bed.

Op een dag was al het eten op. Dat vond de vader heel erg.

's Avonds, toen Klein Duimpje en zijn broers sliepen, zei hij tegen zijn vrouw: 'Er zit niets anders op. We moeten de kinderen naar het bos brengen en ze daar achterlaten. Misschien worden ze gevonden door iemand die voor hen kan zorgen.' 'Dat is vreselijk,' antwoordde de vrouw huilend. Maar ze wilde ook niet dat de kinderen niets te eten kregen. En dus zei ze: 'Je hebt gelijk, we hebben geen andere keuze.'

Klein Duimpje kon niet slapen en had alles gehoord.

Wie niet groot is, moet slim zijn, dacht hij.

Terwijl iedereen sliep, glipte hij naar buiten en raapte zoveel kiezelsteentjes op als er in zijn zakken pasten. Daarna kroop hij snel in bed en wachtte op de nieuwe dag. 'Kom mee, kinderen,' zei hun vader de volgende ochtend. 'We gaan bessen zoeken in het bos.'

Terwijl zijn broers bessen plukten en ze steeds dieper het bos in liepen, liet Klein Duimpje telkens stiekem een kiezelsteentje vallen. Zijn vader had niets in de gaten.

Na een tijdje sloop hun vader stiekem weg.

'Waar is papa gebleven?' riep een van de broers.

'We zijn verdwaald!' huilden de anderen.

'Geen zorgen,' zei Klein Duimpje. 'Loop maar achter mij aan.'

Hij volgde de kiezelsteentjes en al snel waren ze weer thuis.

'O gelukkig, daar zijn jullie!' riepen hun ouders opgelucht.

Maar nog steeds hadden ze niets te eten.

De volgende dag nam hun vader Klein Duimpje en zijn broers nog verder mee het bos in. Maar dit keer had Klein Duimpje geen kiezelsteentjes kunnen rapen. Hij had niets om te strooien waarmee hij de weg kon terugvinden.

10 Toen hun vader weer was weggeslopen, begonnen de broers van Klein Duimpje te huilen. 'O nee, nu zijn we echt verdwaald!' snikten ze.

Ze liepen uren door het bos en het werd donker.

Klein Duimpje klom in een boom en keek om zich heen. 'Ik zie een lichtje in de verte!' riep hij naar zijn broers. 'Daar is vast een huis.'

Samen gingen ze op weg en al snel vonden ze het huis. Ze keken door het raam en zagen een schatkist. Die zat vol gouden munten en diamanten.

'Hier wonen rijke mensen,' zei Klein Duimpje. 'Hopelijk mogen we hier iets eten en blijven slapen.' Zijn broers knikten opgelucht.

Klein Duimpje klopte aan. Tot hun schrik deed een enorme reus de deur open.

'Hm, ik ruik verse kinderen!' riep hij. 'Net waar ik zin in had!'

'Rennen!' riep Klein Duimpje.

Hij en zijn broers renden zo hard als ze konden het donkere bos in. Ze verstopten zich tussen de struiken.

'Rennen heeft geen zin!' bulderde de reus. 'Met mijn zevenmijlslaarzen haal ik jullie zo in.'

Met één stap van zo'n laars kon hij enorm hard lopen.

Hij stampte met grote, zware passen door het bos.

Toen de reus vlak bij de kinderen was, werd hij erg moe. Het dragen van de zevenmijlslaarzen was namelijk heel zwaar.

De reus ging tegen een boom zitten en zei: 'Ik moet even rusten. Maar dat maakt niet uit, met mijn laarzen haal ik die kinderen zo weer in.'

Al snel lag hij onder de boom te snurken.

Klein Duimpje en zijn broers renden zo snel als ze konden. Toen het licht werd, klom Klein Duimpje in een boom en zag dat hun eigen huis vlakbij was.

'Ons huis is die kant op,' zei hij tegen zijn broers. 'Gaan jullie maar vast. Ik moet eerst nog iets doen.'

Klein Duimpje trippelde op zijn tenen naar de snurkende reus. Met trillende handen trok hij de laarzen uit. Daarna trok hij ze zelf aan. Als een wonder – floep! – pasten de laarzen hem precies. Het waren niet voor niets toverlaarzen.

12 Daarna rende hij terug naar het huis van de reus en klopte aan. Al snel deed zijn vrouw open.

‘Vlug!’ riep Klein Duimpje. ‘De reus is gevangen door rovers. Ze laten hem alleen vrij als ik ze al zijn goud breng.’

De vrouw trapte erin en gaf Klein Duimpje zakken vol goud.

Hij bedankte haar en rende daarna hard weg, zo snel als de zevenmijlslaarzen maar konden.

Toen Klein Duimpje met de zakken vol goud thuiskwam, konden zijn ouders en broers hun oren en ogen bijna niet geloven. Hun eigen Klein Duimpje was een reus te slim af geweest! Dankzij het geld van de reus hadden ze geen zorgen meer. ‘Laten we boodschappen doen, mama,’ zei Klein Duimpje. ‘Ik heb namelijk reuzehonger!’

Klein Duimpje

Trip trip trip
Kleine pasjes op het mos
Daar loopt Klein Duimpje
Heel snel door het bos

Stamp stamp stamp
Grote stappen op het mos
Daar loopt de reus
Te stampen door het bos

Sluip sluip sluip
Kleine voetjes o zo zacht
Want Klein Duimpje
Heeft een plan bedacht

Gaap gaap gaap
De reus die is zo moe
En dan vallen
Zijn ogen zomaar toe

Sst sst sst
Pas maar op, maak geen geluid
Klein Duimpje trekt de reuzenlaarzen uit

Snurk snurk snurk
De reus die slaapt heel vast
En Klein Duimpje
Heeft de laarzen aangepast

Hop hop hop
Klein Duimpje rent heel vlug
Met zijn broertjes
Weer naar huis terug

Het lelijke jonge eendje

- 14 Er was eens een eend die op haar nest zat. Wanneer zouden haar eieren uitkomen?
- Krak! klonk het opeens. En daarna: ‘Piep, piep, piep!’
- Hoera! dacht moeder eend.
- Het ene na het andere gele, donzige kuikentje kroop uit het ei. Alleen het grootste ei bleef stil in het nest liggen.
- ‘Nog even wachten op jullie broertje of zusje, kleintjes,’ zei ze tegen de babyeendjes. ‘Het zal vast niet lang meer duren.’
- Vlug ging moeder eend weer op haar nest zitten.
- De volgende dag barstte eindelijk ook het grote ei open. Krrrak!
- ‘Daar ben je dan!’ snaterde moeder eend blij.
- ‘Piiiieep, piiiieep!’ klonk het.
- ‘Huh?’ zei moeder eend. ‘Dit kuiken zegt “piiiieep” in plaats van “piep”. Wat krijgen we nou?’
- Toen kwamen er twee grote pootjes uit het ei tevoorschijn. En daarna een pluizig grijs lijfje met een lange nek. En als laatste een kopje met een donkere, grote snavel.
- ‘Lieve help, wat ben jij er voor eentje?’ riep moeder eend geschrokken.
- Dit eendje leek helemaal niet op haar andere kuikens. Hij was niet zacht en geel, en had ook geen oranje snaveltje. En schattig klein was hij ook niet, hij was veel groter dan de andere eendjes. Maar hij was toch echt uit haar nest gekomen.
- ‘Goed dan,’ zei moeder eend. ‘Kom mee, eendjes, het is tijd voor jullie eerste zwemles.’
- Vrolijk plonsden de eendjes een voor een de vijver in. Ook het grote, grijze eendje. Al snel klonk er gelach over de vijver. ‘Wat een lelijk eendje!’ riepen de andere eenden.

Het arme eendje werd geplaagd, uitgelachen en gepikt door de andere eenden in de vijver. Zelfs door zijn eigen broertjes en zusjes.

‘Jij ziet er anders uit dan wij,’ zeiden ze. ‘Jij hoort er niet bij.’

16 Het eendje was erg verdrietig. Hoe hij zijn best ook deed, niemand was aardig voor hem.

Na een paar dagen dacht hij: ik kan maar beter weggaan. Ik ga op zoek naar een fijnere plek.

Hij keek nog één keer om naar moeder eend en zijn broertjes en zusjes, die samen lol maakten in de vijver. Toen sprong hij op de waterkant en waggelde weg.

Na een hele tijd, toen het al donker werd, kwam het eendje bij een grote plas.

Daar kroop hij onder een struik om te slapen. Hij voelde zich erg alleen.

Toen hij de volgende morgen wakker werd, zag hij dat er wilde eenden in de grote plas zwommen.

Vrolijk plonsde hij in het water. ‘Hallo, willen jullie spelen?’ vroeg hij.

De andere eenden keken verbaasd op. ‘Kwek, kwek, wat voor eend ben jij?’ vroegen ze. ‘Haha, wij hebben nog nooit zo’n lelijke eend gezien!’

Hier hoor ik dus ook niet thuis, dacht het eendje verdrietig. En weer ging hij op weg.

Na een tijdje zag hij grote ganzen in een weiland. Maar nog voor hij iets kon zeggen, riepen zij al: ‘Gak, gak, ga weg! Jij hoort hier niet.’

Het eendje zwom van vijver naar sloot, maar steeds kreeg hij hetzelfde te horen van de dieren die hij tegenkwam.

Op een avond, toen het al herfst begon te worden, landde een groep prachtige vogels in de vijver waar het eendje zwom. Ze waren glanzend wit en hadden sierlijke, lange halzen.

Het arme eendje durfde zich niet te laten zien en verstopte zich tussen het riet. Zij zullen mij vast ook uitlachen, dacht hij.

De volgende ochtend keek het kleine eendje toe hoe de mooie vogels hun vleugels spreidden en wegvlogen. Nu het bijna winter werd, gingen ze op weg naar een warm land.

Het eendje bleef alleen achter in de vijver.

Toen het steeds kouder en kouder werd, zocht hij een warm plekje tussen het riet. Hij was alleen, maar dat was in elk geval beter dan geplaagd, gepikt of weggejaagd te worden.

Na een lange tijd werd het eindelijk lente. En op een dag hoorde het eendje vleugels ruisen.

De mooie, witte vogels waren teruggekomen, en landden in de vijver.

Het eendje wilde zich verstoppen, maar een van de zwanen riep: 'Hallo, jou kennen we geloof ik nog niet.'

Het eendje keek verbaasd op.

'Let maar niet op mij,' zei hij. 'Ik ben maar een lelijke eend.'

'Lelijke eend?' zei de witte vogel verbaasd. 'Je bent geen eend, maar een zwaan. Net als wij! Kijk maar eens in het water. Dan zie je je spiegelbeeld.'

Het eendje deed wat de mooie vogel had gezegd.

Tot zijn verbazing zag hij dat hij niet langer grijs en pluizig was. Hij was in net zo'n mooie vogel veranderd als de vogels die nu bij hem in de vijver zwommen!

'Ben ik... een zwaan?' vroeg het eendje verbaasd.

'Jazeker, jij hoort niet bij de eenden, maar bij ons,' zei de zwaan. 'Kom erbij!'

'Ik kom eraan!' riep het eendje.

En hij leefde nog lang en gelukkig met de andere zwanen.

